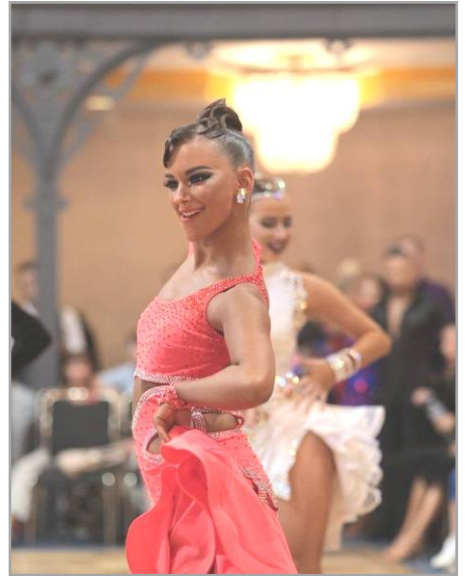

Interjú
Szabó Klaudiával,
egykori diákunkkal, a Németországban élő táncossal.

Mikor jártál ide, ebbe az iskolába?

2008-2016-ig.

Ki volt a legjobb barátod? Tartod vele ma is a kapcsolatot?

Többen is voltak az osztályból is és az évfolyamról is, és nagyon örülök, hogy ugyan ritkán, de néha-néha össze tudunk hozni egy találkozót annak ellenére, hogy három különböző országban és négy különböző városban lakunk.

Ki volt az a tanár, aki a legszebb pillanatokot okozta diákkorodban?

Egyértelműen Zoli bácsi.

Melyik volt a kedvenc olvasmányod?

A Pál utcai fiúk.

Mi volt az a kötelező olvasmány, ami helyett inkább vállaltad volna a büntetést?

Egri csillagok.

Emlékszel arra, hogy melyik tantárgyból szerezted az első egyesedet?

Nyelvtanból, elfelejtettem megcsinálni a házit. Úgy sírtam.

Melyik volt a legszebb téli emléked az iskolában?

Hógolyózás és szánkózás a „tilosban”.

Melyik volt a legemlékezetesebb osztálykirándulásod?

A gyűrűfűi kirándulások harmadikban és negyedikben.

Mi volt a leginspirálóbb élmény az életedben? Mi hajtott leginkább a céljaid felé?

A Pázmányban: Zoli bácsi mondogatta mindig, hogy belőlem egyszer nagy táncos lesz és hogy majd említsem meg a beszédemben, ha megnyertem a világbajnokságot. Meg azt is sokszor mondta, hogy robot vagyok, amit utána többször is hallottam más fontos emberektől, más kontextusban.

Sulin kívül: az egyik táncedzőm, Kvitová Veronika vált a legnagyobb példaképemmé. Ő volt az, aki minden pillanatban igazán hitt bennem és megtanított, hogy hogyan higgyek saját magamban.

Hol folytattad tanulmányaidat, milyen foglalkozást választottál? Jól döntöttél?

Nyolcadik osztály után egy évig a Pécsi Janus Pannonius Gimnáziumba jártam, aztán úgy hozta a sors, hogy ki kellett költöznöm Németországba, ahol aztán egy évig a nyelvet tanultam aztán kerültem át a gimnáziumba. Idén fogok érettségizni és utána pszichológiát szeretnék tanulni az egyetemen, emellett pedig folytatni a táncos karrieremet. Hogy jól döntöttem-e, az majd még kiderül, de eddig semmit sem bántam meg.

Melyik volt az a mondat, ami megváltoztatta az életedet?

Ami nem öl meg, az megerősít.

Voltak-e kudarcok a pályafutásodban? Hogy reagáltál ezekre, hogyan dolgoztad föl ezeket?

Természetesen voltak. Ha valamit igazán akartam, akkor nem adtam föl, és addig próbálkoztam amíg el nem értem azt a bizonyos dolgot. Eközben próbáltam magamat nem másokhoz hasonlítani, hanem csakis a saját fejlődésemre koncentrálni. Persze nagyon sokat segítettek ebben a szüleim is, mert ők mindig hittek bennem, és ha kellett megértették velem, hogy a kudarcnak nem kell véglegesnek lennie, a döntés rajtam áll, hogy folytatom-e a küzdelmet.

Hogy vagy mostanában?

Kezdek beilleszkedni Németországban és egyre inkább otthon érzem magam. Egyre több sikerem van a táncban és egyre inkább elismernek az itteni táncosok is, ami elég nagy szó, hiszen itt nagyon sok legendával találkozhat az ember.

